

**POLITECHNIKA
GDAŃSKA**

WYDZIAŁ FIZYKI TECHNICZNEJ
I MATEMATYKI STOSOWANEJ

Imię i nazwisko studenta: Filip Cyglicki
Nr albumu: 169668
Studia pierwszego stopnia
Forma studiów: stacjonarne
Kierunek studiów: Fizyka Techniczna
Specjalność: Informatyka stosowana

PRACA DYPLOMOWA INŻYNIERSKA

Tytuł pracy w języku polskim: Porównanie klasyfikatorów LBP i Haar

Tytuł pracy w języku angielskim: Comparison of LBP and Haar classifiers

Potwierdzenie przyjęcia pracy	
Opiekun pracy	Kierownik Katedry/Zakładu (pozostawić właściwe)
podpis	podpis
dr inż. Bartosz Reichel	

Data oddania pracy do dziekanatu:

**POLITECHNIKA
GDAŃSKA**

WYDZIAŁ FIZYKI TECHNICZNEJ
I MATEMATYKI STOSOWANEJ

OŚWIADCZENIE dotyczące pracy dyplomowej zatytułowanej: Porównanie klasyfikatorów LBP i Haar

Imię i nazwisko studenta: Filip Cyglicki

Data i miejsce urodzenia: 28.03.1996, Ława

Nr albumu: 169668

Wydział: Wydział Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej

Kierunek: fizyka techniczna

Poziom kształcenia: pierwszy

Forma studiów: stacjonarne

Świadomy(a) odpowiedzialności karnej z tytułu naruszenia przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. 2018 poz. 1191 z późn. zm.) i konsekwencji dyscyplinarnych określonych w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668 z późn. zm.),¹ a także odpowiedzialności cywilnoprawnej oświadczam, że przedkładana praca dyplomowa została opracowana przeze mnie samodzielnie.

Niniejsza praca dyplomowa nie była wcześniej podstawą żadnej innej urzędowej procedury związanej z nadaniem tytułu zawodowego.

Wszystkie informacje umieszczone w ww. pracy dyplomowej, uzyskane ze źródeł pisanych i elektronicznych, zostały udokumentowane w wykazie literatury odpowiednimi odnośnikami zgodnie z art. 34 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Potwierdzam zgodność niniejszej wersji pracy dyplomowej z załączoną wersją elektroniczną.

Gdańsk, dnia .....

.....
podpis studenta

Streszczenie

Praca powstała w celu porównania algorytmów HAAR'a i LBP (z ang. Local Binary Patterns) by sprawdzić w jaki sposób wpływa ilość pozytywnych i negatywnych próbek ich wysokość i szerokość czy ilość etapów mają wpływ na czas szkolenia oraz skuteczności jaką uzyskują wytrenowane klasyfikatory. Dodatkowym celem pracy jest zapoznanie się z narzędziami oferowanymi przez bibliotekę OpenCV. Efektem pracy jest powstanie programu komputerowego pozwalającego na masowe szkolenie klasyfikatorów z różną konfiguracją. Wyniki pracy zostały przedstawione w tabelach. W pracy przedstawiono w jaki sposób przebiega trening i użycie klasyfikatora jak również w jaki sposób zweryfikowano jego skuteczność.

Słowa kluczowe: sztuczna inteligencja, rozpoznawanie obrazów, widzenie maszynowe, optymalizacja.

Dziedzina nauki i techniki, zgodnie z wymogami OECD: informatyka techniczna i telekomunikacja, informatyka (dziedzina nauk technicznych)

Abstract

The goal of this paper is to compare HAAR and LBP algorithms, to check the influence of number of positive and negative samples, their height and width or number of stages result in different training times and effectiveness which is achieved by trained classifier. Additional target of it, is to get more knowledge about tools offered by OpenCV library. The outcome of this paper is computer program which helps in mass learning the classifiers with different configuration. The results are displayed in tables. In this paper explained how the training is done, how the classifier is used and how his effectiveness was verified.

Keywords: artificial Intelligence, image recognition, computer vision, optimisation

Wykaz ważniejszych oznaczeń i skrótów	6
• Wstęp i cel pracy	7
• OpenCV	9
• Historia OpenCV	9
• Aplikacje wchodzące w skład OpenCV	9
• Annotation	9
• Createsample	10
• Traincascade	11
• Visualisation	12
• Przykład znajdowania obiektu	13
• LBP	16
• Usprawniony LBP	17
• Histogram zorientowanych gradientów	17
• Uczenie	18
• Połączenie LBP + HOG	19
• Haar	20
• Viola Jones	20
• Całka z obrazu	20
• Znajdowanie cech	21
• Projekt narzędzia wspomagającego szkolenie	22
• Szkolenie	22
• Pojedyncza detekcja	22
• Podsumowanie szkolenia	23
Podsumowanie	24
Wykaz literatury	28
Wykaz rysunków	29
Wykaz tabel	30

Wykaz ważniejszych skrótów i oznaczeń

<i>LBP</i>	-	Local Binary Patterns
<i>-vec</i>	-	Plik wynikowy programu createsample, zawierające przygotowane próbki do treningu
<i>-info</i>	-	Plik adnotacji zawierający ścieżki obrazów i/lub ilość i położenie obiektów na nim.
<i>HOG</i>	-	(ang. Histogram of Oriented Gradients) Histogram zorientowanych gradientów
<i>SVM</i>	-	(ang. Support Vector Machine) Maszyna wektorów wspierających

1. Wstęp

Wraz z rozwojem technologii, naukowcy zaczęli zastanawiać się nad tym czy maszyny są w stanie myśleć. W 1956 roku podczas jednej z konferencji dotyczącej tego tematu, John McCarthy użył sformułowania 'sztuczna inteligencja[1]. Od tego czasu minęło wiele lat a termin ten dotyczy już nie tylko podejmowania decyzji przez maszynę liczącą ale między innymi również rozpoznawaniem obrazów.

Widzenie maszynowe poruszone w niniejszej pracy jest złożonym tematem. W celu ułatwienia powstało wiele algorytmów pomagających w klasyfikacji obrazów jak i oprogramowania usprawniających ich implementację. Jednym z przykładów biblioteki wspomagających tworzenie oprogramowania do rozpoznawania obrazów jest OpenCV[2] (ang. Open Source Computer Vision). W skład niej wchodzi algorytmy optymalizujące, wspomagające uczenie maszynowe i mogą zostać użyte do rozpoznawania twarzy jak i śledzeniem ruchu źrenic czy usuwania efektu czerwonych oczu powstałych przy użyciu flesza.

Dużym problemem jest złożoność obliczeniowa, nawet małe zdjęcia składają się z wielu pikseli a przeprowadzenia operacji na nich operacji wymaga wiele zasobów. Z tego powodu powstały sposoby klasyfikatory zajmujące się optymalizacją tego zadania. Wybór konkretnej metody nie jest prostym zadaniem, często ze skutecznością wiąże się dłuższy czas uczenia lub większe zapotrzebowanie na czas procesora czy pamięć. Z tego powodu dobór odpowiedniego klasyfikatora jest zadaniem nietrywialnym.

W ramach pracy porównane zostaną dwa algorytmy Viola-Jones'a zwany również Treningiem Haara i LBP (ang. Local Binary Patterns). Jej rezultatem będzie tabela zawierająca czas jaki był potrzebny do nauki algorytmu, ile próbek zostało użytych a także skuteczność z jaką udało się zakwalifikować zdjęcia.

2. Cel i zakres

Celem niniejszej pracy jest porównanie klasyfikatorów widzenia maszynowego i opisanie ich różnic.

- Przegląd literatury na temat widzenia komputerowego i OpenCV
- Przegląd literatury na temat algorytmów Viola-Jones'a i LBP
- Stworzenie aplikacji umożliwiającej porównanie
- Wykonanie testów i utworzenie pomiarów

3. OpenCV

To biblioteka z licencją open source do widzenia komputerowego i uczenia maszynowego. Powstała w celu wprowadzenia wspólnej infrastruktury dla programów do widzenia komputerowego i percepcji maszynowej w komercyjnych rozwiązaniach[2]. Wspomaga w tworzeniu aplikacji w C++, Javie, Pythonie na platformy Windows, Android, Linux czy Mac OS.

3.1. Historia OpenCV

Zapoczątkowany przez firmę Intel projekt, początkowo miał usprawnić zadania o wysokiej złożoności obliczeniowej. W projekt zaangażowani byli głównie eksperci od optymalizacji i wydajności których celem było:

- stworzenie otwartej i zoptymalizowanej infrastruktury do przetwarzania obrazów,
- rozpowszechnić wiedzę i narzędzia na których programiści mogą polegać i bazować,

Od 2015 roku OpenCV zostało przejęte przez organizację non-profit OpenCV.org[3].

3.2. Aplikacje wchodzące w skład OpenCV

W skład zbudowanej z kodu źródłowego biblioteki OpenCV lub w przypadku systemów windows i pobraniu już gotowych pakietów, otrzymuje się również dostęp do kilku aplikacji które znacząco mogą wspomóc i ułatwić szkolenie. W ich skład wchodzi:

3.1.1. Annotation (ang. adnotacja)

Narzędzie to może zostać uruchomione z linii komend aby to zrobić należy podać co najmniej dwa argumenty. Pierwszy z nich –annotations, to ścieżka do pliku w którym znajdują się adnotacje to zdjęć, takie jak ścieżka do obrazu, ilość obiektów które znajdują na zdjęciu a będą miały zostać użyte podczas uczenia klasyfikatora, współrzędne lewego górnego rogu obiektu a także jego wysokość i szerokość. Drugi to –images który jest ścieżką do miejsca na dysku gdzie przechowywane są próbki jakie chcemy opisać. Dodatkowo można podać parametry --maxWindowHeight i --resizeFactor aby każde zdjęcie zostało odpowiednio przeskalowane w przypadku gdy jest zbyt duże. Po wpisaniu poprawnych parametrów na ekranie powinno pokazać się zdjęcie na którym można zaznaczyć i zatwierdzić wyznaczony obszar lub usunąć ostatni a następnie przejść do kolejnego zdjęcia, tak jak pokazano na rysunku 3.1. Aby utworzyć plik zawierający obrazy tła czyli takie które nie zawierają obiektu którego chcemy nauczyć rozpoznawać naszą kaskadę, należy nic nie zaznaczać pomijając wszystkie zdjęcia. Gotowy plik jest używany przez inne programy oznaczony najczęściej słowem kluczowym –info.

```

>opencv_annotation.exe --images=Images/Positive --annotations=pos.info
* mark rectangles with the left mouse button,
* press 'c' to accept a selection,
* press 'd' to delete the latest selection,
* press 'n' to proceed with next image,
* press 'esc' to stop.

```


Images/Negative\Negative10.jpg	0	Images/Positive\Positive10.jpg	1 10 2 85 34
Images/Negative\Negative100.jpg	0	Images/Positive\Positive100.jpg	1 12 8 80 28
Images/Negative\Negative101.jpg	0	Images/Positive\Positive101.jpg	1 10 5 84 31
Images/Negative\Negative102.jpg	0	Images/Positive\Positive102.jpg	1 9 5 83 30
Images/Negative\Negative103.jpg	0	Images/Positive\Positive103.jpg	1 10 5 87 30
Images/Negative\Negative104.jpg	0	Images/Positive\Positive104.jpg	1 9 7 88 28
Images/Negative\Negative105.jpg	0	Images/Positive\Positive105.jpg	1 9 7 84 29
Images/Negative\Negative106.jpg	0	Images/Positive\Positive106.jpg	1 7 9 88 30

Rys. 3.1. Przykład użycia programu annotation

3.1.2. Createsample (ang. stwórz próbkę)

To narzędzie służy do utworzenia pliku -vec zawierającego obrazy przygotowane do wyszkolenia klasyfikatora. Do wygenerowania go można użyć pojedynczego zdjęcia, podając go w parametrze -img lub zamiast niego -info razem ze ścieżką do pliku adnotacji aby użyć wielu rysunków. W pierwszym przypadku program może sam wygenerować zniekształconą ilość pozytywnych obrazków, aby poprawić jego skuteczność można podać następujące parametry:

- -num –Ilość obrazków do wygenerowania,
- -bg – plik -info z negatywnymi próbkami które zostaną użyte jako tło do nowo wygenerowanych zdjęć,
- -bgcolor – kolor tła który zostanie uznany za przezroczysty jeśli wystąpi po przekształceniu
- -bgtresh – prób w obrębie którego inne kolory mogą być traktowane jak kolory tła
- -inv – do inwersji kolorów
- -randinv – do przypadkowej inwersji kolorów
- -maxidev - maksymalne odchylenie intensywności pikseli w próbkach pierwszoplanowych
- -maxxangle, -maxyangle, -maxzangle – maksymalny radian rotacji w osiach x, y i z
- -show – pokazuje wygenerowane próbki, można przerwać naciskając klawisz ESC
- -w – szerokość nowo wygenerowanych próbek
- -h – wysokość nowo wygenerowanych próbek

Przy podaniu pliku z adnotacjami, jedynymi parametrami mającymi wpływ na utworzeniu pliku z pozytywnymi próbkami są -num, -w, -h i -show. W celu zwiększenia skuteczności klasyfikatora zaleca się użycie drugiej opcji. Próbki wygenerowane automatycznie mogą nie posiadać dostatecznie dużej ilości wariantów obiektu, lub być zbyt nienaturalne co powoduje, że użycie ich jako materiałów treningowych jest wyjątkowo nieskuteczne. Przykład użycia narzędzia do tworzenia próbek pokazano na obrazku 3.2.1. Jeżeli nie podamy plików

-info lub pojedynczego obrazka a także ścieżka -vec będzie zawierała już istniejący plik to program wyświetli nam przygotowane próbki, tak jak przedstawiono na obrazku 3.2.2.

```
>opencv_createsamples.exe -vec file.vec -info pos.info -bg neg.info
-num 550 -w 50 -h 20
Info file name: pos.info
Img file name: (NULL)
Vec file name: file.vec
BG file name: neg.info
Num: 550
BG color: 0
BG threshold: 80
Invert: FALSE
Max intensity deviation: 40
Max x angle: 1.1
Max y angle: 1.1
Max z angle: 0.5
Show samples: FALSE
Width: 50
Height: 20
Max Scale: -1
RNG Seed: 12345
Create training samples from images collection...
Done. Created 550 samples
```

Rys. 3.2.1. Przykład utworzenia próbek za pomocą narzędzia create sample

```
>opencv_createsamples.exe -vec file.vec -w 50 -h 20
Info file name: (NULL)
Img file name: (NULL)
Vec file name: file.vec
BG file name: (NULL)
Num: 1000
BG color: 0
BG threshold: 80
Invert: FALSE
Max intensity deviation: 40
Max x angle: 1.1
Max y angle: 1.1
Max z angle: 0.5
Show samples: FALSE
Width: 50
Height: 20
Max Scale: -1
```


Rys. 3.2.2. Wyświetlanie próbek za pomocą narzędzia createsample

3.1.3. Traincascade (ang. Trenuj klasyfikator)

To narzędzie służy do trenowania klasyfikatora, aby go uruchomić należy podać odpowiednie parametry. Pierwszy z nich przyjmuje -data, jako ścieżka do miejsca gdzie wytrenowany klasyfikator zostanie zapisany. Następnymi argumentami -vec i -bg są

informacjami o plikach przechowujących próbki pozytywne i negatywne, zgodnie z poprzednimi narzędziami. Do określenia ilości zdjęć użytych do każdego etapu szkolenia należy użyć parametrów `-numNeg` i `-numPos` a do określenia samej liczby rund `-numStage`. Większe wartości w tych parametrach mogą poprawić skuteczność detekcji ale też mogą wydłużyć czas szkolenia. Do wyboru klasyfikatora istnieje argument `-featureType`, należy podać też `-w`, szerokość i `-h`, wysokość obrazków użytych do szkolenia zgodnie z tym co zostało podane podczas ich tworzenia. Przykład użycia został przedstawiony na obrazku 3.3. Podczas każdego etapu, zostaje przygotowany plik który pozwala nam na przerwanie szkolenia i przywrócenia go na takim etapie na którym został ukończony.

```
>opencv_traincascade.exe -data path_to_classifier/ -vec file.vec
-bg neg.info -numPos 550 -numNeg 500 -w 50 -h 20 -numStages 1
PARAMETERS:
cascadeDirName: path_to_classifier/
vecFileName: file.vec
bgFileName: neg.info
numPos: 550
numNeg: 500
numStages: 1
precalcValBufSize[Mb] : 1024
precalcIdxBufSize[Mb] : 1024
acceptanceRatioBreakValue : -1
stageType: BOOST
featureType: HAAR
sampleWidth: 50
sampleHeight: 20
boostType: GAB
minHitRate: 0.995
maxFalseAlarmRate: 0.5
weightTrimRate: 0.95
maxDepth: 1
maxWeakCount: 100
mode: BASIC
Number of unique features given windowSize [50,20] : 487255

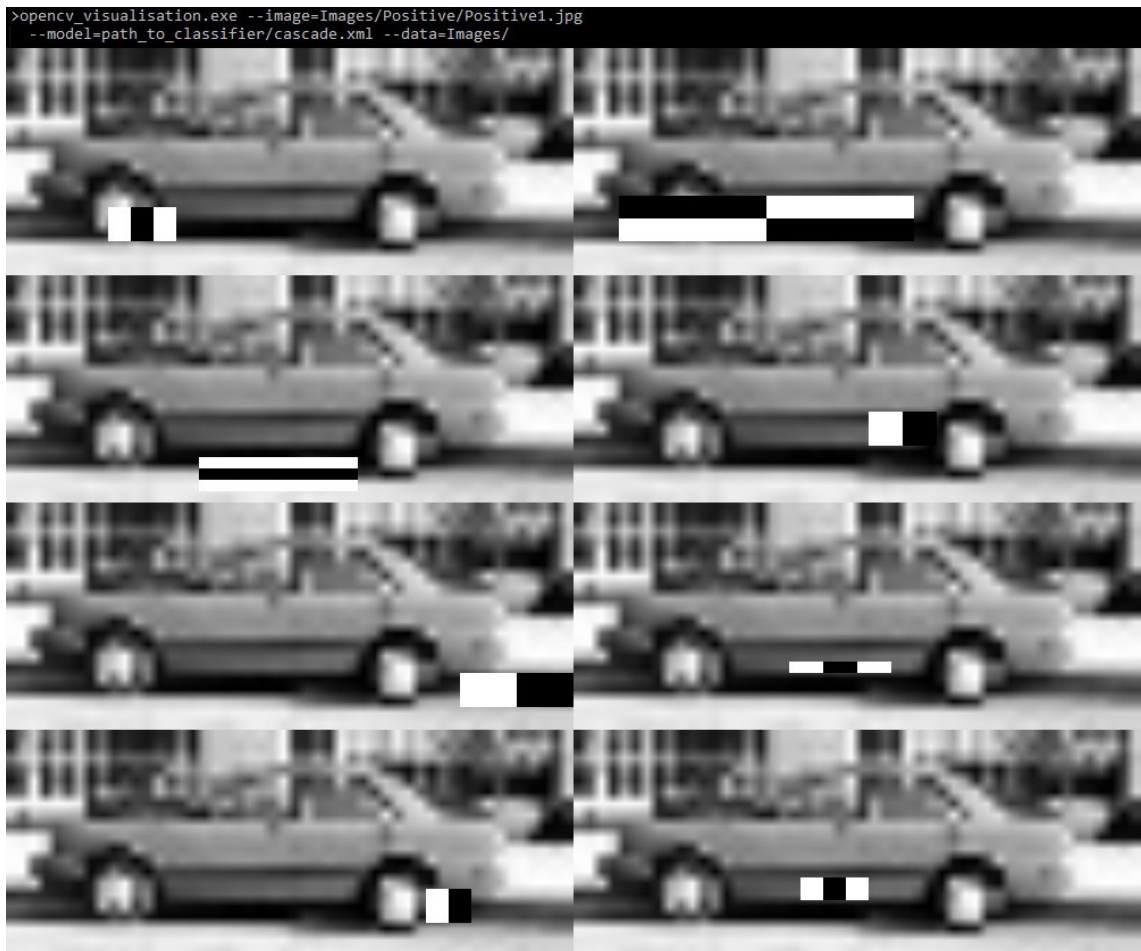
===== TRAINING 0-stage =====
<BEGIN
POS count : consumed 550 : 550
NEG count : acceptanceRatio 500 : 1
Precalculation time: 8.769
+-----+-----+
| N | HR | FA |
+-----+-----+
| 1 | 1 | 1 |
+-----+-----+
| 2 | 1 | 1 |
+-----+-----+
| 3 | 1 | 1 |
+-----+-----+
| 4 | 0.998182 | 0.548 |
+-----+-----+
| 5 | 0.996364 | 0.376 |
+-----+-----+
END>
Training until now has taken 0 days 0 hours 0 minutes 51 seconds.
```

Rys. 3.3. Przykład użycia narzędzia do trenowania klasyfikatora

3.1.4. Visualisation (ang. Narzędzie do wizualizacji)

To narzędzie pozwala na zobrazowanie wyszkolonego klasyfikatora .Aby go uruchomić należy podać kilka argumentów. Pierwszy z nich `--image`, to ścieżka do obrazu na który

zostanie naniesiona wytrenowana kaskada. Jego rozmiar powinien być zgodny z tym jaki został podany podczas szkolenia. Drugim parametrem jest `-model`, to miejsce na dysku gdzie znajduje się plik xml na którego podstawie dokonamy wizualizacji. Ostatni z parametrów `-data` jest nieobowiązkowy i służy do wskazania gdzie mają zostać zapisane wyniki tej operacji. Przykład zobrazowania klasyfikatora HAAR został przedstawiony na rysunku 3.4.

Rys. 3.4. Przykład pokazania cech za pomocą narzędzia do wizualizacji

3.2. Przykład znajdowania obiektu

```

1      Mat image = imread(pathToPicture, CV_LOAD_IMAGE_COLOR);
2      if (!image.data)
3      {
4          cout << "Could not open or find the image\n";
5          exit(-1);
6      }
7      Mat frame_gray;
8      cvtColor(image, frame_gray, COLOR_BGR2GRAY);
9      equalizeHist(frame_gray, frame_gray);

```

```

10         vector<Rect> object;
11         cascadeClassifier.detectMultiScale(frame_gray,object, scale,
        minNeighbours, 0, minSize, maxSize);
12         for (size_t i = 0; i < object.size(); i++)
13         {
14             Point upperLeftCorner(object[i].x, object[i].y);
15             Point lowerRowCorner(object[i].x + object[i].width - 20, object[i].y +
        object[i].height - 20);
16             rectangle(image, upperLeftCorner, lowerRowCorner,(255, 0, 255), 2);
17         }
18         string toSave = s->generateResultPath() + "/result" + resultId + string(".jpg");
19         imwrite(toSave , image);

```

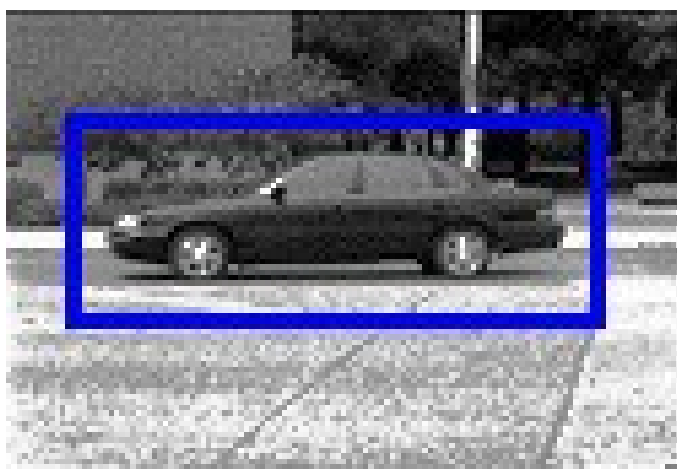
W wierszu 1 użyta została struktura Mat jest to macierz którą można wykorzystać do przechowywania zdjęć, jest trójwymiarowa. Pierwsze dwa wymiary opisują współrzędne poszczególnych pikseli a trzeci jest obiekt wektora który przechowuje informacje o wartościach kolorów. Imread to funkcja która służy do wczytywania obrazów, jako parametry przyjmuje ścieżkę do rysunku i sposób w jakim chcemy go zapisać, w tym wypadku w formacie BGR (z ang. blue green red). Od 2 do 6 linii, sprawdzamy czy obiekt został znaleziony i poprawnie wczytany. W miejscu oznaczonym numerem 7 tworzymy nową macierz by za pomocą metody cvtColor z wiersza 8 przekształcić go z oryginalnego formatu kolorów do skali szarości jej argumentami są zdjęcie które chcemy przekształcić, zmienna do której chcemy zapisać przekonwertowany obraz a następnie sposób zmiany. Operacja ta jest wymagana ponieważ rysunki użyte do szkolenia również powinny być monochromatyczne. Funkcja z wiersza numer 9 equalizeHist[4] jest używana w celu zwiększenia kontrastu. Jej pierwszym parametrem jest zdjęcie źródłowe, a drugim jest gdzie chcemy zapisać rezultat operacji. Poprzez użycie tej metody możemy lepiej wyeksponować różnice między elementami obrazu. Przykład przedstawiono na zdjęciu 3.5. Klasa vector<Rect> z linii 10 zostanie wykorzystana do przechowywania prostokątów wewnątrz którego funkcja cascadeClassifier z wiersza 11 to wytrenowany i wczytany do programu plik xml zawierający wytrenowany klasyfikator. DetectMultiScale to metoda która znajduje wyuczony przedmiot, jej szczegółowy opis znajduje się w następnym akapicie. W liniach od 12 do 17 iterujemy po wszystkich odszukanych miejscach i nanosimy na nasz rysunek ramkę w której on się znajduje. W wiersie 19 użyta została metoda do zapisu obrazu na dysk twardy. Jej pierwszym od lewej parametrem jest lokalizacja włącznie z nazwą pliku a następną struktura zawierająca to zdjęcie. Po poprawnej detekcji powinniśmy uzyskać rezultat podobny do tego przedstawionego na zdjęciu 3.6.

Rys. 3.5. Przykład transformacji za pomocą metody equalizeHist

Funkcja detekcji jest jedną z istotniejszych w OpenCV. Dobrze ustawienie parametrów może znacząco zmniejszyć ilość fałszywych trafień, jednak może obywać się to kosztem skuteczności detekcji. Pierwszą zmienną tej funkcji jest obiekt typu Mat, przechowujący zdjęcie na którym chcemy dokonać detekcji. Drugim parametrem jest wektor prostokątów do którego będą umieszczane informacje o znalezionych obiektach. Scale decyduje o tym jak z każdym etapem zmniejszamy okno detekcji w celu lepszego dopasowania do klasyfikatora. Niski współczynnik może wydłużyć czas detekcji. MinNeighbours wyznacza jak często obiekty mogą występować obok siebie w momencie wykrywania. Większa wartość znacząco wpływa na ilość redukcje fałszywych zaznaczeń, jednak może też obniżyć skuteczność lokalizacji poprawnych. Kolejny parametr to flaga, ta zmienna nie jest używana w przypadku nowych kaskad. Ostatnie dwa parametry wyznaczają minimalną i maksymalną wielkość obiektu jaki może zostać znaleziony. Tylko pierwsze dwa argumenty tej metody są wymagane, pozostałe posiadają domyślne wartości, jednak dobrą praktyką jest ich odpowiedni dobór do konkretnego wyszkolonego klasyfikatora.

Rys. 3.6. Znaleziony i oznaczony obiekt

4. LBP

Algorytm wywodzi się pierwotnie od powstałego w 1990 widma tekstury[6]. Jeżeli mamy obraz to każdy jego piksel może zostać opisany zależnie od swojego otoczenia. Aby to zrobić należy dla każdego piksela utworzyć macierz 3x3 z natężeniami koloru (Rys. 4.1), zawierającą otaczające go piksele. Każdy z elementów macierzy musi zostać porównany do centralnego i w zależności od tego czy jest mniejszy, tożsamy czy większy otrzymujemy kolejno wartości 0,1 i 2 (Rys. 4.2a). Wartości sprawdzamy od lewego górnego rogu zgodnie ze wskazówkami zegara, tworząc w ten sposób wektor. Następnie jeżeli zastosujemy wzór:

$$\sum_{i=1}^8 E_i * 3^{i-1}$$

gdzie E_i to kolejne wartości tablicy, otrzymamy nową wartość dla środkowego piksela. Przykład obliczania przedstawiono na rysunku 4.2. W 1994 roku, grupa naukowców z uniwersytetu Oulu w Finlandii, na podstawie widma tekstury utworzyła definicję LBP[5]. Główną różnicą są dwa stany zamiast trzech co zmniejszyło wartość jaką przyjmuje środkowy piksel po transformacji z 6561 do 256 co znacząco upraszcza obliczenia. Inną zmianą jest odczytywanie wartości wierszami zamiast zgodnie z ruchem wskazówek zegara. Przykład klasyfikacji tekstury za pomocą LBP przedstawiono na obrazie 4.3.

102	230	184
58	104	104
16	170	20

Rys. 4.1. Przykładowa macierz

a)	b)	c)	d)																																				
<table><tr><td>0</td><td>2</td><td>2</td></tr><tr><td>0</td><td></td><td>1</td></tr><tr><td>0</td><td>2</td><td>0</td></tr></table>	0	2	2	0		1	0	2	0	<table><tr><td>1</td><td>3</td><td>9</td></tr><tr><td>2187</td><td></td><td>27</td></tr><tr><td>729</td><td>243</td><td>81</td></tr></table>	1	3	9	2187		27	729	243	81	<table><tr><td>0</td><td>2*3</td><td>2*9</td></tr><tr><td>0</td><td></td><td>1*27</td></tr><tr><td>0</td><td>2*243</td><td>0</td></tr></table>	0	2*3	2*9	0		1*27	0	2*243	0	<table><tr><td>0</td><td>6</td><td>18</td></tr><tr><td>0</td><td></td><td>27</td></tr><tr><td>0</td><td>486</td><td>0</td></tr></table>	0	6	18	0		27	0	486	0
0	2	2																																					
0		1																																					
0	2	0																																					
1	3	9																																					
2187		27																																					
729	243	81																																					
0	2*3	2*9																																					
0		1*27																																					
0	2*243	0																																					
0	6	18																																					
0		27																																					
0	486	0																																					

Rys. 4.2. Etapy obliczania widma natężenia

a) Porównanie wartości natężenia, b) tabela wartości poszczególnych sąsiadów, c) pomnożone przez siebie tabele a i b, d) obliczone wartości

a)	b)	c)																											
<table border="1"> <tr><td>0</td><td>1</td><td>1</td></tr> <tr><td>0</td><td></td><td>1</td></tr> <tr><td>0</td><td>1</td><td>0</td></tr> </table>	0	1	1	0		1	0	1	0	<table border="1"> <tr><td>1</td><td>2</td><td>4</td></tr> <tr><td>8</td><td></td><td>16</td></tr> <tr><td>32</td><td>64</td><td>128</td></tr> </table>	1	2	4	8		16	32	64	128	<table border="1"> <tr><td>0</td><td>2</td><td>4</td></tr> <tr><td>0</td><td></td><td>16</td></tr> <tr><td>0</td><td>64</td><td>0</td></tr> </table>	0	2	4	0		16	0	64	0
0	1	1																											
0		1																											
0	1	0																											
1	2	4																											
8		16																											
32	64	128																											
0	2	4																											
0		16																											
0	64	0																											

Rys. 4.3. Etapy klasyfikacji tekstury za pomocą LBP

a) Porównanie wartości natężenia, b) tabela wartości poszczególnych sąsiadów, c) wartości po pomnożeniu przez siebie tabel a i b

4.1. Usprawniony LBP[7]

Ze względu na swoją budowę, LBP zaproponowany w 1994 roku, bardzo słabo radził sobie ze zmianami w oświetleniu, rozmyciu i przybliżeniom. W 2009 roku pojawiła się propozycja usprawnienia do oryginalnego pomysłu. Zamiast porównywać każdy piksel, z centralnym w nowej wersji sprawdzane są tylko przeciwległe piksele (rys. 4.4b), nie tylko zmniejsza to ilość możliwych kombinacji z 256 do 16 ale również skraca czas obliczeń i sprawia, że algorytm jest mniej podatny na różnego rodzaju zakłócenia na obrazie. Obliczanie nowej wartości rozpoczyna się od lewego sąsiada i postępuje zgodnie z ruchem wskazówek zegara. Przykład przedstawiono na rysunku 4.3.

a)	b)	c)									
<table border="1"> <tr><td>n5</td><td>n6</td><td>n7</td></tr> <tr><td>n4</td><td></td><td>n0</td></tr> <tr><td>n3</td><td>n2</td><td>n1</td></tr> </table>	n5	n6	n7	n4		n0	n3	n2	n1	$ \begin{aligned} n0 >= n4 &= 1 \\ n1 >= n5 &= 0 \\ n2 >= n6 &= 0 \\ n3 >= n7 &= 0 \end{aligned} $	$ \begin{aligned} &1 \cdot 2^0 + \\ &0 \cdot 2^1 + \\ &0 \cdot 2^2 + \\ &0 \cdot 2^3 + \end{aligned} $
n5	n6	n7									
n4		n0									
n3	n2	n1									

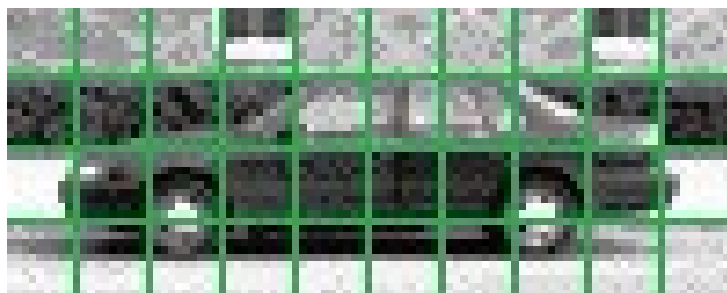
Rys. 4.4. Przykład usprawnionego LBP dla macierzy z rysunku 4.1.

a) Indeksowanie tabel, b) Porównanie indeksów, c) Obliczanie nowej wartości

4.2. Histogram zorientowanych gradientów[9]

W celu stworzenia narzędzia do detekcji połączono klasyfikator tekstu LBP razem z Histogramem zorientowanych gradientów. HOG służy do wyznaczania cech na podstawie kierunku gradientów. Wykorzystuje on fakt, że różnica w natężeniu pikseli jest większa przy krawędziach i rogach obiektu, co daje więcej informacji o obiekcie niż równe regiony.

W celu opisania zdjęcia, algorytm musi wykonać kilka kroków. W pierwszej kolejności domyślny obraz należy podzielić na wiele mniejszych fragmentów, tak jak na rysunku 4.4. Kolejnym etapem jest policzenie histogramu, którym jest wektor zawierający informacje o kątach danego gradientu. Skala może być od 0 do 180 stopni jeżeli wartości ujemne rozpatrujemy jak dodatnie lub do 360 stopni. Następnym etapem jest normalizacja otrzymanych tablic, zaczynając od lewego górnego rogu, uwzględniane są cztery mniejsze regiony, które razem tworzą jedną większą strefę i na takim obiekcie dokonywane są działania. Operacja zostaje powtórzona kolejno dla sąsiedniego rozszerzonego dystryktu po prawej stronie, a następnie dla tych poniżej. Otrzymany HOG naniesiony na zdjęcie z którego został wyliczony powinien być wyraźny na konturach obiektu.

Rys. 4.5. Przykład podziału zdjęcia

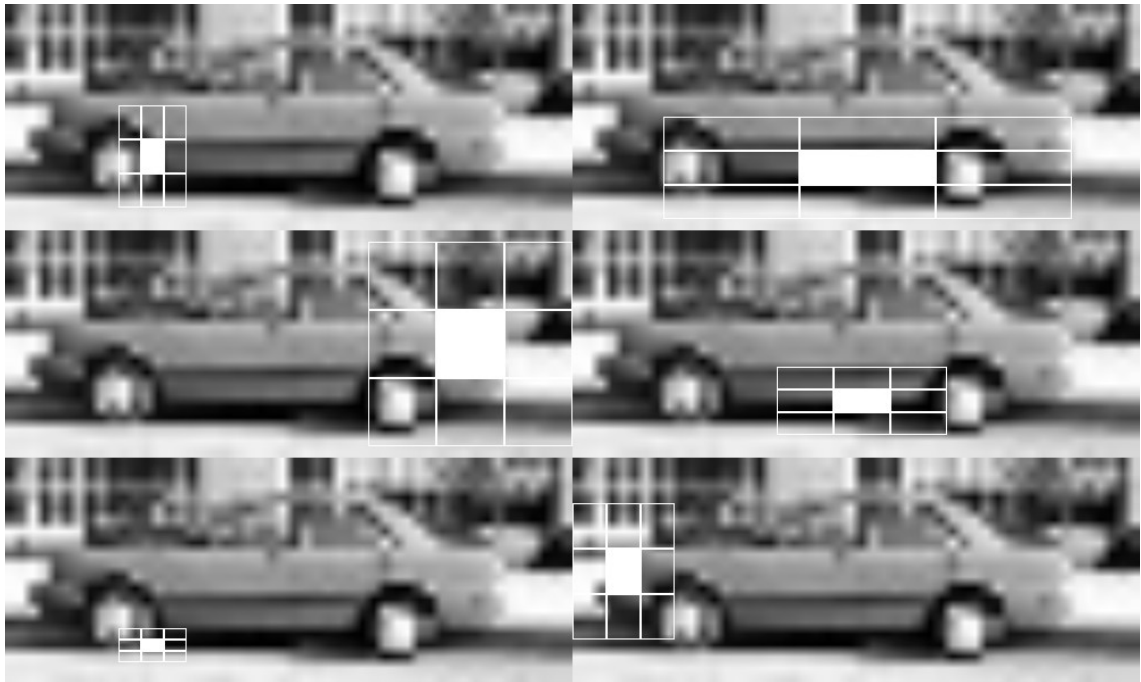
4.3. Uczenie

Przetworzone przez klasyfikator zdjęcia poddawane są analizie statystycznej przez maszynę wektorów wspierających. Na podstawie tych danych mechanizm buduje klasę obiektu za pomocą której można rozpoznawać obiekt[10].

Każdy z obrazów zawiera cechy, w wypadku LBP są to pojedyncze piksele poddane transformacji a w przypadku HOG są zorientowane gradienty małych regionów. Na podstawie porównania wielu próbek zawierających obiekt, SVN próbuje zdefiniować te wartości które najlepiej reprezentują dany obiekt[11]. Ważnym elementem jest dobra standaryzacja próbek, jeżeli będą się zbyt różniły klasyfikator może się nauczyć rozpoznawać szum. Kolejnymi rzeczami z jakimi zmagają się twórcy klasyfikatorów jest niedouczenie lub przeuczenie. Pierwszy z nich polega na posiadaniu zbyt skromnej bazy treningowej, co skutkuje w słabym wyuczeniu cech, co może powodować znajdowanie obiektów tam gdzie ich nie ma. Drugi natomiast charakteryzuje się tym, że niemal perfekcyjnie znajduje obiekty na obrazach na których się nauczył, natomiast słabo radzi sobie z innymi zdjęciami. Dzieje się tak ponieważ klasyfikator zbyt dobrze nauczył się rozpoznawać konkretne przypadki, bardziej niż obiekt który reprezentują[12]. Ogólnym celem jest dobranie takiego zestawu próbek który będzie pomiędzy tymi dwoma problemami.

4.4. Połączenie LBP + HOG

Udowodniono, że połączenie tych dwóch klasyfikatorów usprawnia detekcję[8][13]. Zaletą histogramu zorientowanych gradientów jest fakt, że dobrze radzi sobie z wykrywaniem krawędzi czy kształtu. Jego minusem natomiast jest problem z zagraconym tłem, który rozwiązuje LBP dobrze filtrując szumy. To powoduje, że obie metody są dla siebie komplementarne. Przykład wytrenowanego klasyfikatora przedstawiono na rysunku 4.6.

Rys.4.6. Przykład wytrenowanego klasyfikatora

5. HAAR

Klasyfikator swój początek ma w 1997 roku, w algorytmie zaproponowanym przez Papageorgiou[14][15]. Jego implementacja zawierała użycie falek haara, dzięki czemu zawdzięcza swoją nazwę. Działanie polegało na zbudowaniu zestawu cech składających się z dwu wymiarowych falek haara które opisują stosunek głębiei koloru pomiędzy poszczególnymi regionami. Na rysunku przedstawiono przykład cech, kolorem czarnym oznaczono regiony o niskim natężeniu a białym wysokie.

Rys. 5.0. Podstawowe regiony zaproponowane w 1997r.

5.1. Viola Jones[16]

W 2001 roku pojawił się artykuł autorstwa Paul'a Viola'i i Michael'a Jones'a na temat nowego klasyfikatora również wykorzystujący Haar'a. Jego działanie opiera się na trzech filarach. Pierwszy z nich to utworzenie całki z obrazu, co przyspiesza obliczanie regionów na zdjęciu. Drugim jest wykorzystanie zmodyfikowanej wersji AdaBoost'a[17] do wybrania cech i wyuczeniu klasyfikatora. Ostatnim wykorzystuje metody wspomagające wybór rejonów o wysokim prawdopodobieństwie występowania obiektu.

5.1.1. Całka z obrazu

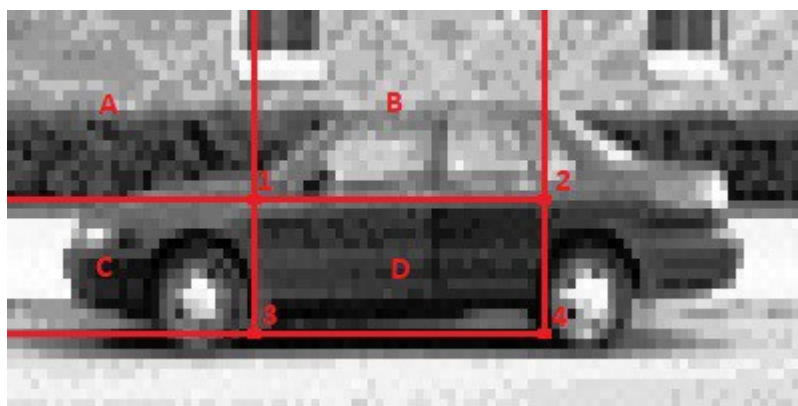
Obliczenie całki odbywa się za pomocą wzorów:

$$\begin{aligned}s(x, y) &= s(x, y-1) + i(x, y) \\ ii(x, y) &= ii(x-1, y) + s(x, y)\end{aligned}$$

gdzie, x i y określają kolejno poziome i pionowe koordynaty położenia punktu, $i()$ wartość natężenia dla aktualnego piksela, $s()$ suma dla wiersza i $ii()$ to wynik. Wystarczy jedna iteracja przez wszystkie piksele by otrzymać tablicę zawierającą skonwertowane zdjęcie. Aby obliczyć przykładowy region D dla rys. 5.1. wystarczy obliczyć sumę różnic:

$$D = (2 - 1) + (4 - 3)$$

Dzięki temu zadanie obliczenia pojedynczej strefy ma stałą złożoność obliczeniową.

Rys. 5.1. Przykład obliczania pojedynczego cechy Haar'a

5.2.2. Znajdowanie cech

Na pojedynczym obrazie można wyznaczyć niemal nieskończenie wiele cech. W 1998 roku P. Viola i J. S. DeBonet zaproponowali algorytm do rozpoznawania miejsc charakterystycznych[18]. W implementacji użyto 25 filtrów, na podstawie których tworzone są nowe obrazy lepiej reprezentujące wrażliwe miejsca. Dla przykładu nowo utworzony rysunek może mieć bardziej widoczne linie horyzontalne i linie wertykalne a jeszcze inne ukosy.

W późniejszej pracy P. Viola i K. Tieu[19] połączono filtry wraz z implementacją AdaBoost'a. Na podstawie skonwertowanych obrazów wyznaczane są cechy Haara które następnie otrzymują wagi które są modyfikowane przy porównaniu z próbkami pozytywnymi i negatywnymi. Duża ilość cech znacząco wpływa na jakość detekcji a także na zmniejszenie fałszywych trafień jednak mocno wydłuża czas detekcji dlatego istotnym jest ich redukcja do tych które dają najlepiej opisują obiekt. Przykładowy wytrenowany klasyfikator przedstawiono na rysunku 5.2.

6. Projekt narzędzia wspomagającego szkolenie

Celem oprogramowania jest usprawnienie szkolenia wielu detektorów i łatwiejsza ocena ich skuteczności. Po uruchomieniu aplikacji, istnieje możliwość wyboru pięciu opcji, trening klasyfikatora, pojedyncza detekcja, podsumowanie dużej ilości rezultatów z pojedynczego folderu, wygenerowanie przykładowego planu testowego i zamknięcie programu. Przykład menu głównego przedstawiono na ilustracji 6.1. Do poprawnego działania folderu wymagana jest określona hierarchia folderów, razem z umieszczonymi w nim danych. W miejscu w którym uruchamiany jest program, należy utworzyć folder Images a następnie w jego wnętrzu foldery:

- Classifier – do przechowywane są wytrenowanych kaskad
- Positive – do przechowywania pozytywnych próbek
- Negative – do przechowywania negatywnych próbek
- Test – do przechowywania obrazów testowych
- TestPlan – do przechowywania planów szkoleniowych
- TestResult – do przechowywania wyników przeprowadzonych na wyszkolonym klasyfikatorze

Użytkownik musi uzupełnić foldery Positive, Negative, Test i TestPlan odpowiednimi danymi w celu poprawnego korzystania z aplikacji.

6.1. Szkolenie

Istnieje możliwość uruchomienia trenowania na dwa różne sposoby. Pierwszy sposób to automatyczny przy wykorzystaniu planów testowych i druga manualna gdzie osoba obsługująca program musi podać parametry o jakie pyta program.

Aby uczenie wykonywało się samodzielnie, wymagane jest posiadanie ścieżki /Images/TestPlans od miejsca w którym został uruchomiony program. Po uruchomieniu aplikacji mamy możliwość wygenerowania przykładowego planu szkolenia. Dużą zaletą aplikacji jest obsługa wszystkich, znajdujących się w tym folderze plików a każdy poprawnie uzupełniony, to jeden wytrenowany klasyfikator i 20 różnych detekcji na zbiorze danych testowych. To ustawienie pozwala na wyszkolenie wielu kaskad, bez konieczności uzupełniania danych manualnie. Dodatkowo aplikacja tworzy plik log w którym zapisuje wszystkie dane odnośnie przeprowadzonego uczenia i rozpoznania. Znaną wadą jest brak zapisywania ilości rund szkolenia jakie rzeczywiście się odbyły.

6.2. Pojedyncza detekcja

Użyteczny dodatek, do sprawdzania zdjęć nienależących do zbioru testowego. Po wybraniu tej opcji z menu głównego aplikacji, użytkownik zostaje zapytany o ścieżkę do obrazu i klasyfikatora którego ma użyć w detekcji. Po uruchomieniu, należy podać parametry detekcji.

Program zapisuje rezultat w miejscu gdzie został uruchomiony.

6.3. Podsumowanie szkolenia

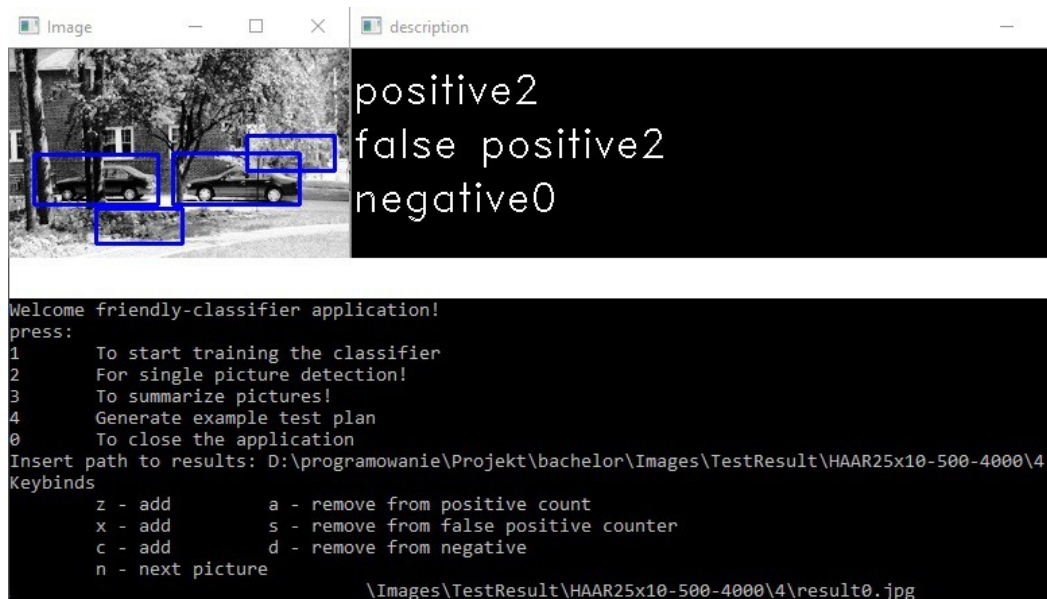
Ostatnią użyteczną opcją oprogramowanie, jest aplikacja podsumowująca. Po jej wybraniu użytkownik zostaje poproszony o podanie ścieżki do folderu zawierającego wiele wyników detekcji. Następnie uruchamiane jest pierwsze zdjęcie, ekran z podsumowaniem i konsola do obsługi. Za pomocą określonych przycisków zostaje wywołana określona akcja:

- z – dodaje do sumy pozytywnej detekcji
- a – odejmuje od sumy pozytywnej detekcji
- x – dodaje do sumy fałszywej pozytywnej detekcji
- s – odejmuje od sumy fałszywej pozytywnej detekcji
- c – dodaje do sumy negatywnej detekcji
- d – odejmuje od sumy negatywnej detekcji
- n – przechodzi do następnego zdjęcia

Rezultat z wszystkich zdjęć zostaje zsumowany i zapisany w pliku log, w miejscu gdzie program został uruchomiony. Przykład użycia tego narzędzia przedstawiono na ilustracji 6.2.

```
Welcome friendly-classifier application!
press:
1      To start training the classifier
2      For single picture detection!
3      To summarize pictures!
4      Generate example test plan
0      To close the application
```

Rys 6.1. Menu główne aplikacji

Rys. 6.2. Przykład użycia aplikacji do podsumowywania

7. Podsumowanie

Wyszkolenie skutecznego klasyfikatora jest zadaniem nietrywialnym. Pierwszym problemem jest znalezienie odpowiedniego zestawu treningowego. W internecie można znaleźć bazy danych do szkolenia klasyfikatorów do rozpoznawania twarzy, samochodów czy bananów, istnieje też możliwość utworzenia własnego zestawu zdjęć za pomocą którego wyszkoli się klasyfikator do rozpoznawania innych obiektów. Drugą przeszkodą jest dobranie odpowiednich parametrów szkolenia. Mimo potężnego narzędzia jakim jest biblioteka OpenCV, muszą one zostać dopasowane przez użytkownika. To od nich zależy czy nauczony klasyfikator będzie skutecznie rozpoznawał obiekt i jak dużo fałszywych pozytywów będzie znajdował. Ostatnim problemem jest dobranie odpowiednich zmiennych detekcji, to od nich zależy czy nasz obiekt zostanie dobrze zaznaczony a także może znacząco wpłynąć na ilość elementów tła które nie powinny być oznaczone.

Do testów została użyta baza danych samochodów uniwersytetu Illinois w Urbanie i Champaign zebraną przez Shivani Agarwal, Aatif Awan i Dan Roth'a. Składa się ona między innymi ze 1050 zdjęć treningowych, 550 zdjęć zawierających samochód i 500 tła, 170 obrazów testowych o stałej rozdzielczości i 138 o różnej. Zdjęcia są w formacie PGM.

Klasyfikatory zostały wytrenowane na maszynie posiadającej Intel Core i5-4690, 8Gb RAM, dysku Crucial MX500 i karcie graficznej Asus Radeon R9 280x. Przy zastosowaniu innej kombinacji sprzętowej czasy szkolenia mogą ulec zmianie.

Pierwszą znaczącą różnicą zauważoną w trakcie uczenia jest czas jaki dany klasyfikator potrzebuje do pełnego wyuczenia. Dla kilkunastu różnych przypadków, LBP potrzebował 2 minuty 30 sekund, w przypadku HAAR'a wynosił on około 1 godzinę 50 minut. Czas jaki potrzebny jest na wytrenowanie klasyfikatora zależy między innymi od wielkości próbek i ich ilości. W Tabelach 7.1. i 7.2. Przedstawiono zależności długość szkolenia w zależności od wspomnianych parametrów.

Tabela 7.1 Długość szkolenia w zależności od wielkości próbek i ich negatywnej ilości dla klasyfikatora LBP

	1000 próbek	4000 próbek
szerokość 25px wysokość 10px	00:00:02	00:00:02
szerokość 50px wysokość 20px	00:00:18	00:01:39
szerokość 100px wysokość 40px	00:07:18	00:26:53

Tabela 7.2. Długość szkolenia w zależności od wielkości próbek i ich negatywnej ilości dla klasyfikatora HAAR

	1000 próbek	4000 próbek
szerokość 25px wysokość 10px	00:00:16	00:02:00
szerokość 50px wysokość 20px	00:10:44	02:17:49
szerokość 100px wysokość 40px	03:19:57	15:07:49

Drugą rzeczą która odróżnia klasyfikatory od siebie jest czas detekcji. Średni czas dla 100 zdjęć dla klasyfikatora HAAR'a wynosi 17 sekund a dla LBP 40 sekund. W przypadku drugiego klasyfikatora czas gwałtownie wzrastał wraz z wielkościami próbek. Dla małych czasy w przypadku obu metod były niemal tożsame jednak w przypadku dużych, HAAR okazywał się od kilku do kilkunastu razy szybszy.

W przypadku samej detekcji na wyszkolonym klasyfikatorze, obie metody miały zaskakująco zbliżone wyniki. Małe próbki okazywały się wyjątkowo celne jednak posiadały bardzo wiele fałszywych trafień, przy dobraniu odpowiednich parametrów detektora można było zmniejszyć ich liczbę jednak często kosztem pozytywnych trafień. Duże okazywały się wyjątkowo nieskuteczne, najczęściej na zdjęciach z więcej niż jednym samochodem nie potrafiły wskazać ani jednego, co skutkowało około 50% skutecznością w wykrywaniu obiektów.

Tak jak wspomniano na początku tego rozdziału, wyszkolenie dobrego klasyfikatora nie jest prostym zadaniem. Dobranie odpowiedniej ilości pozytywnych próbek do etapów trenowania, ilości negatywnych czy ich rozmiar, wszystkie te czynniki wpływają na to jak dobrze będzie sobie radził z detekcją. W tabeli 7.3. przedstawiono przykładowe wyniki dla różnych testów dla obu metod. Różnice w ilościach detekcji mogą wynikać z błędów w interpretacji zaznaczeń jak również sporadycznie pojawia się zjawisko częściowego rozpoznania. Polega ono na tym, że obiekt jest widoczny tylko częściowo a mimo to, zostaje oznaczony przez klasyfikator. W takich przypadkach mógł pojawiać się dodatkowy punkt do poprawnej detekcji, który normalnie nie był uwzględniany w innych próbach. Z przedstawionych w tabeli danych wynika również, wpływ detektora wspomniany wcześniej, zmiana parametrów w większości przypadków nie wpływa na zwiększenie prawidłowej lokalizacji obiektów, może jednak ją zmniejszyć zyskując w to miejsce mniejszą ilość fałszywych zaznaczeń. Inną rzeczą wpływającą na jakość klasyfikatora jest ilość obrazków użyta do szkolenia. Wynik testu dla 500 pozytywnych zdjęć na 1000 negatywnych udowadnia, że nie zawsze więcej obrazów daje lepsze rezultaty, jednak zwiększając ilość negatywnych obrazków jakość detekcji zdecydowanie się poprawiła, kosztem czasu szkolenia. Wielkość próbek z reguły wpływa negatywnie na jakość mniejsze, mimo zdecydowanie większej ilości nietrafień cechują się lepszą skutecznością.

Tabela 7.3. Przykładowe wyniki detekcji

	LBP	HAAR
Szerokość 25 pikseli, wysokość 10 pikseli, ilość pozytywnych próbek na rundę 400 ilość negatywnych próbek 1000. Dla detektora o skali 1.04, minimalnym sąsiedztwie 3.		
Poprawna detekcja	102	118
Fałszywa detekcja	15	3
Fałszywa poprawna	886	564
szerokość 25, wysokość 10, ilość pozytywnych próbek na rundę 400 ilość negatywnych próbek 1000 dla detektora o skali 1.1, minimalnym sąsiedztwie 20.		
Poprawna detekcja	107	108

Fałszywa detekcja	13	12
Fałszywa poprawna	80	17
Szerokość 25 pikseli, wysokość 10 pikseli, ilość pozytywnych próbek na rundę 500 ilość negatywnych próbek 1000 dla detektora o skali 1.04, minimalnym sąsiedztwie 3.		
Poprawna detekcja	44	37
Fałszywa detekcja	77	82
Fałszywa poprawna	132	195
Szerokość 25 pikseli, wysokość 10 pikseli, ilość pozytywnych próbek na rundę 500 ilość negatywnych próbek 4000 dla detektora o skali 1.04, minimalnym sąsiedztwie 3.		
Poprawna detekcja	119	121
Fałszywa detekcja	3	0
Fałszywa poprawna	868	402
Szerokość 25 pikseli, wysokość 10 pikseli, ilość pozytywnych próbek na rundę 500 ilość negatywnych próbek 4000 dla detektora o skali 1.1, minimalnym sąsiedztwie 20.		
Poprawna detekcja	97	102
Fałszywa detekcja	23	18
Fałszywa poprawna	37	3
Szerokość 25 pikseli, wysokość 10 pikseli, ilość pozytywnych próbek na rundę 500 ilość negatywnych próbek 10000 dla detektora o skali 1.04, minimalnym sąsiedztwie 3.		
Poprawna detekcja	118	122
Fałszywa detekcja	4	0
Fałszywa poprawna	623	557
Szerokość 25 pikseli, wysokość 10 pikseli, ilość pozytywnych próbek na rundę 500 ilość negatywnych próbek 10000 dla detektora o skali 1.1, minimalnym sąsiedztwie 20.		
Poprawna detekcja	109	110
Fałszywa detekcja	11	10
Fałszywa poprawna	39	9
Szerokość 50 pikseli, wysokość 20 pikseli, ilość pozytywnych próbek na rundę 400 ilość negatywnych próbek 1000 dla detektora o skali 1.04, minimalnym sąsiedztwie 3.		
Poprawna detekcja	88	103
Fałszywa detekcja	31	16
Fałszywa poprawna	794	614
Szerokość 100 pikseli, wysokość 40 pikseli, ilość pozytywnych próbek na rundę 400 ilość negatywnych próbek 1000 dla detektora o skali 1.04, minimalnym sąsiedztwie 3.		
Poprawna detekcja	70	72
Fałszywa detekcja	50	47
Fałszywa poprawna	30	78

Tabela 7.4. Średnie czasy detekcji

	LBP	HAAR
szerokość 25 pikseli, wysokość 10 pikseli		
Poprawna detekcja	94	101
Fałszywa detekcja	26	19
Fałszywa poprawna	290	200
szerokość 50 pikseli, wysokość 20 pikseli		

Poprawna detekcja	85	84
Fałszywa detekcja	35	35
Fałszywa poprawna	303	362
szerokość 100 pikseli, wysokość 40 pikseli		
Poprawna detekcja	67	65
Fałszywa detekcja	53	54
Fałszywa poprawna	33	69

W przypadku pojedynczych testów, HAAR wypada w większości wypadków zdecydowanie lepiej, czas detekcji stanowi również olbrzymią zaletę tej metody. Jedyną przewagą jaką posiada LBP jest bardzo szybko czas szkolenia, pozwala to na utworzenie wielu klasyfikatorów i wybranie najlepszej kombinacji parametrów. Przez swój długi czas rozpoznania metoda lokalnych wzorców binarnych może nie być najlepszym wyborem w przypadku próby rozpoznawania obiektu na obrazie z kamery. Oba klasyfikatory wykazują bardzo duży potencjał w rozpoznawaniu obiektów i jak wskazuje tabela 7.4. ich jakość w uśrednieniu nie wiele się różni, także dobór odpowiedniej metody zależy od celu w jakim zostanie użyta

8. Wykaz Literatury

1. <https://pdfs.semanticscholar.org/d486/9863b5da0fa4ff5707fa972c6e1dc92474f6.pdf>
2. <https://opencv.org/about/>
3. https://docs.opencv.org/master/d0/de3/tutorial_py_intro.html
4. https://docs.opencv.org/3.4/d4/d1b/tutorial_histogram_equalization.html
5. T. Ojala, M. Pietikäinen, and D. Harwood (1994), "Performance evaluation of texture measures with classification based on Kullback discrimination of distributions", Proceedings of the 12th IAPR International Conference on Pattern Recognition (ICPR 1994), vol. 1, pp. 582 - 585.
6. DC. He and L. Wang (1990), "Texture Unit, Texture Spectrum, And Texture Analysis", Geoscience and Remote Sensing, IEEE Transactions on, vol. 28, pp. 509 - 512.
7. M. Heikkilä, M. Pietikäinen, C. Schmid, "Description of interest regions with local binary patterns", "Pattern Recognition" Volume 42, Issue 3, March 2009, Pages 425-436
8. An HOG-LBP Human Detector with Partial Occlusion Handling", Xiaoyu Wang, Tony X. Han, Shuicheng Yan, ICCV 2009
9. <https://www.learnopencv.com/histogram-of-oriented-gradients/>
10. <https://docs.marklogic.com/guide/search-dev/classifier>
11. http://www.improvedoutcomes.com/docs/WebSiteDocs/Classification_and_Prediction/SLAM/An_Introduction_to_Classification.htm
12. <https://elitedatascience.com/overfitting-in-machine-learning>
13. M. Ghorbani, A. Tavakoli, M.M. Dehshibi (2015) „HOG and LBP towards a robust recognition system”, 2015 Tenth International Conference on Digital Information Management (ICDIM)
14. M. Oren, C. Papageorgiou, P. Sinha, E. Osuna, and T. Poggio. „Pedestrian detection using wavelet templates”. In Computer Vision and Pattern Recognition, pages 193-99, 1997.
15. Papageorgiou, Oren and Poggio, "A general framework for object detection", International Conference on Computer Vision, 1998.
16. P. Viola, M. Jones, "Rapid Object Detection using a Boosted Cascade of Simple Features"
17. Yoav Freund and Robert E. Schapire. „A decision-theoretic generalization of on-line learning and an application to boosting. In Computational Learning Theory: Eurocolt '95, pages 23–37. Springer-Verlag, 1995.
18. J. S. DeBonet and P. Viola. Structure driven image database retrieval. In Adv. Neur. Info. Proc. Sys., volume 10, 1998.
19. K. Tieu and P. Viola. Boosting Image Retrieval. In Proceedings IEEE Conference on Computer Vision and Pattern Recognition. CVPR 2000

9. Spis rysunków

- 3.1. Przykładowe użycie programu annotation
- 3.2.1. Przykład utworzenia próbek za pomocą narzędzia createsample
- 3.2.2. Wyświetlanie próbek za pomocą narzędzia createsample
- 3.3. Przykład użycia narzędzia do trenowania klasyfikatora
- 3.4. Przykład pokazania cech za pomocą narzędzia do wizualizacji
- 3.5. Przykład transformacji za pomocą metody equalizeHist
- 3.6. Znaleziony i oznaczony obiekt
- 4.1. Przykładowa macierz.
- 4.2. Etapy obliczania widma natężenia
- 4.3. Etapy klasyfikacji tekstury za pomocą LBP
- 4.4. Przykład usprawnionego LBP dla macierzy z rysunku 4.1.
- 4.5. Przykład podziału zdjęcia
- 5.0. Podstawowe regiony zaproponowane w 1997r.
- 5.1. Przykład obliczania pojedynczego cechy Haar'a

10. Spis tabel

7.1. Długość szkolenia w zależności od wielkości próbek i ich negatywnej ilości dla klasyfikatora LBP

7.2. Długość szkolenia w zależności od wielkości próbek i ich negatywnej ilości

7.3. Przykładowe wyniki detekcji

7.4. Średnie czasy detekcji